

Fragment uit *Honden voor het leven*, Arthur Japin & Martijn van der Linden, Mozaïek, 2021.

Dit fragment mag uitsluitend voor educatieve doeleinden worden gebruikt en niet verder worden verspreid.

Sommige mensen willen het liever alleen over leuke dingen hebben. Akelige onderwerpen omzeilen ze. Waarom precies, dat weet ik niet. Zelf hoor ik liever maar meteen de hele waarheid, het verdrietige en het vrolijke tegelijk. Dan valt het later niet zo tegen.

Daarom stel ik je om te beginnen voor aan...
(hier graag tromgeroffel) Kellie!

Ik vond Kellie een moeilijke naam. Mijn vader had hem bedacht. Hij schreef hem op een briefje en hing dat bij mijn bed. Ik had net leren lezen en kon Kel-lies naam dus alvast oefenen voordat hij kwam. Het was een Schotse naam, want Kellie was een Schotse collie.

Toen ik klein was, wilde iederéén een Schotse collie. Er was namelijk een serie over zo'n hond op televisie, *Lassie*. Wij noemden in die tijd alle Schotse collies dan ook Lassies, naar die televisiester. Die beroemde Lassie was zo slim en leuk en heldhaftig dat alle kinderen er precies zo een wilden.

Ik ook.

En dat viel niet mee.

Omdat er zoveel vraag naar Lassies was, waren er gewoon niet genoeg van op aarde. Er waren wel mensen die er hard aan werkten om voldoende Schotse collies te maken voor alle kinderen. Die mensen noemden zichzelf fokkers. Zij werkten in sneltempo om de hele wereld van collies te voorzien. Jammer genoeg deden zij dit niet met hun gevoel, maar met hun verstand.

Bij zo iemand werd Kellie geboren.

We gingen met de trein naar Eindhoven om hem bij zijn fokker op te halen en op de terugreis hield ik Kellie in een tas op schoot. Mijn hondje. Ik vond

het een enorme verantwoordelijkheid en dat is het ook.

Het was zomer en wij logeerden elke zomer bij mijn oma in Utrecht. Zij woonde in een heel groot huis aan het Wilhelminapark. Kellie sliep daar in een mandje onder de gootsteen van de keuken op de tweede verdieping. Als hij dan op de tegels plaste, zoals hondjes in het begin doen, kon je het makkelijk schoonmaken. Vaak kroop ik bij hem onder de afvoerbuizen en als ik dan het gordijntje onder de gootsteen dichtschooft, kon geen mens ons zien.

Ik heb nooit een broertje of een zusje gehad, dus ik weet niet hoe dat voelt. Maar door Kellie kon ik me er wel een voorstelling van maken: dat je je zo echt vertrouwd met iemand voelt en gesteund en nodig en zo helemaal samen. Dat je met z'n tweeën de hele wereld aankan. En dat je alles voor elkaar overhebt.

Hetzelfde gevoel dat je wel voor een vriend of een vriendin kunt voelen, iemand die alles van je weet en alles van je snapt, ook als je iets fout doet of niet kunt.

Dit weet ik nu, maar toen wist ik dat niet, want vriendjes had ik eerlijk gezegd ook niet. Erg vond ik dat niet. Wat je niet kent, kun je niet missen. En bovendien: ik had Kellie.

Er zaten genoeg kinderen op mijn school, maar die waren vaak niet aardig voor me. Ken je dat? In elke groep zit wel één iemand, jong of oud, groot of klein, die nu weet waar ik het over heb.

Die ene wil ik vragen om moed te houden. Sterk te blijven. Te blijven geloven in jezelf, dat vooral. Dat valt verdraaid niet mee, maar als je het niet voor jezelf kunt, doe het dan voor mij. Ik heb het nodig te weten dat jij volhoudt! Jij denkt nu dat niemand ziet hoe het bij jou vanbinnen is, maar ik weet het. En iedereen die zoiets heeft meegemaakt begrijpt jou ook. Vergeet niet dat wij in ons eentje met heel velen zijn!

En houd ook voor jezelf vol. Je kunt het je op dit moment niet voorstellen, nu is het alleen maar angstig, maar later kun jij alle vrienden en vriendinnen krijgen die je hebben wilt. Vrienden die je zelf uitzoekt. En een leven dat je zelf kiest. Het is erg belangrijk dat je dit vast weet.

Tegen iedereen die nu even geen idee heeft waar ik het over heb, zou ik willen zeggen: wees blij. En houd altijd in de gaten of iemand in jouw omgeving misschien wat vriendschap kan gebruiken.

